

bencéseknek erre is volt megoldásuk. Honnan, honnan nem, de tudtak a dunaparti eldugott halásztanyáról is. Lehetett ott egy jó emberük. Engem is kitanítottak, hogy mikor és hogy talállok oda és mennyi pénzt vigyek a fuvarért. Így is történt. Egy megadott este jelentkeztem a tanyán, ahol már szorgalmasan ment a munka.

– Te gyerek, ha már itt vagy, segíts nekünk, hogy hamarabb kész legyünk. Törd a téglát! - bízottak.

Rövid betanítás után profi kakaóhamisító lettem. Éjfél felé készen voltunk, s berakodtunk a nádasba rejtett ladikba. Erélyes evezéssel fél óra alatt elértük a délkomáromi partot, ahol levetkőztem kakaóhamisító- és csempész voltomat. Megbeszéltem a főnökkel, hogy mikor mehetek velük vissza és elbúcsúztunk. Reggel jelentkeztem a gimnáziumban és megmentettem egy iskolaévet. Büntettem már elévült.

Gergely Tamás három meséje

Őzite királykisasszony

„Anyukám, én királykisasszony vagyok?“, kérdezte Őzite Őzite-Anyukától, akit nem ért váratlanul a kérdés. Hozzászókot ezekhez az újszerű helyzetekhez. Őzite ugyanis egyre messzebb merészkedett az idegen világba, elég sok újat látott, s végül mindig odaszaladt hozzá, hogy megkérdezze, mi is az értelme a tapasztaltaknak.

Óvatosan kezdte Őz Anyuka a válaszadást. Előbb meg akarta tudakolni, honnan is származik a kíváncsiság: „Miért kérded ezt, Őzite?”

„Mert találkoztam egy olyan őzgidával*, aki, ha levette a bőrét, királykisasszonnyá vált.”

„Jaha”, mondta erre az Anyuka, és tépett még magának a friss fűből. Ugyanis éppen vacsora ideje volt. Majd feltette a kérdést: „Te is szeretnél királykisasszonnyá válni?”

Őzite nem is tudta, mit válaszoljon. Mert szeretett volna, persze, de az Anyukáját sem akarta elhagyni. Márpedig az az őzgidá, akivel ő találkozott, elment egy királyfival egy idegen helyre, távol a kedveseitől.

Nem szólt tehát, de Anyukája tudta, mi lenne a válasza, ha szólna. Még el is mosolyodott, mert először látta, hogy gidája ráncolja a homlokát.

Végül ezt mondta: „Kicsi gidám! Te valóban királykisasszony vagy. És mégcsak le sem kell vetned a bőröd. Amikor annak az ideje elérkezik, eljön érted egy királyfi, őz alakjában. Akkor pedig nagy őzlakodalmat csapunk. Itt, a Réten.”

*A Gida-leány, görög népmese

Csalipali

„Gyere, Őzite, mondta fagyaltozás után Anyuka a gidájának, mondjak most én egy mesét neked. Még hozzá a hazudósról, aki a furfangjával igazságot szolgáltatott...”

Őzite úgy érezte, hogy megakad torkán a fagyalt, annyira elcsodálkozott, de leült engedelmesen a pázsitra.

„Szóval a rosszal kezdődik ez is: egy pénzre éhes vendéglős kétezer pénzt követel valakitől, akinek húsz évvel korábban felszolgált őt főtt tojást.”

„Miért?”

„Arra hivatkozott, hogy az öt tojásból csirkék keltek volna ki, azok tojtak volna a húsz év alatt annyit, hogy éppen kétezer pénz ütötte volna a markát...”

„És nem úgy van?” kérdezte Őzite. „Nincs igaza a pincérnek?”

„Abszolúte nincs!”, mondja, kiáltja az Anyukája. – „Hiszen a főtt tojásból nem lesz csirke, egy sem, nemhogy kétezer.”

„S akkor a szegény ember kifizette a pénzt?”, kérdezte Őzite.

No, ide süss a válasza: „A szegény ember helyett Csalipali ment el a bíróhoz, és azt mondta neki, hogy a szegény ember éppen a búzát főzi, mert másnap el akarja vetni.”

Erre a bíró csodálkozott el: „Hát kikel a főtt búzából valami?”

„Kikel, Anyukám?”

„Na, jól figyelj!”, mondta Anyukája az oktondinak. Úgy kel ki a főzött szemből a búza, mint ahogy a főtt tojásból a csibe.”

„S akkor?”

„S akkor a bíró is úgy ítélte meg, hogy a szegény embernek van igaza, vagyis a kapzsi vendéglős pórul járt.”

Na, erre nagy tapsikolás lett, Őzgida nem akarta abbahagyni. Végül azt mondta: „Bolond egy világ ez, Anyukám!”

**Pakála mint ügyvéd, román népmese*

Pinokkió

Őzite kitartó vakarászásba fogott. Illetve: egész testén keresett valamiféle dudort. Azt, hogy vakarászik, az anyukája képzelte: „Mi az, himlős vagy?”

De vagy mert amit tett, nagyon lefoglalta a figyelmét, vagy mert zsenge életkora miatt nem tudta még, mi a „himlő”, anyukája kérdéséből annyit hallott meg, hogy „lő”. S attól megrémülten nézett körül: ki lő és mire, s ők nincsenek-e veszélyben: ő meg az anyukája.

Mosolyogtak mindketten a tévedésen, majd Őzite megmagyarázta, hogy attól fél, hogy megnyúlt az orra „valahol a testén”, mint Pinokkiónak*, akivel a tengerparton találkozott. S ha igen, hát nem fog visszaférni a meséskönyvbe, a sajátjukba...

„Jaj, te butácska Gidácska”, mondja Anyuka, „hiszen az orra nyúlt meg Pinokkiónak, a dudort ne a hátadon keresd!”

Már ezektől a szavaktól is megnyugodott Őzgida, de még inkább anyukája magyarázatától: „Hiszen Pinokkiónak akkor nyúlt meg az orra, amikor hazudott. Füllentett. Hazudni nem szép dolog, ugye, már te is azt mondtad, hogy nem szép, ha Csalipali meg Hodzsa egyfolytában hazudoznak. Még egymást is legyőzik...”

„Nem bizony! Ki nem állhatom őket!”, mondta, és dobbantott hozzá.

„Na, látod: te nem hazudozol, még nagyot sem mondasz, éppen ezért neked nem fog megnyúlni az orrod.”

„És számárrá sem válok? Mint Pinokkió?”

„Neeem, neeem, kicsi gidám, garantáltan nem fogsz!”

**Collodi: Pinokkió kalandjai*

A *Képirás* internetes folyóiratból